

ARCHIV - O PSECH TAKOVĚCH A MAKOVĚCH

Neděle, 10 květen 2009

Je po dlouhém víkendu, je krásně a doufám, že bylo krásně vskanude, kde jste se nalézali. Je jste si prodloužené volno prošli spokojeně a všechny vaše představy byly splněny. Pro pohazení na dušičku před nastávajícím pracovním zápolením vám nabízím pšavnou "psí studii" od bezva kamarádky z pšijemně teplých krajů Západního pobřeží Spokojených států amerických.

Za těch skoro 30 let, co žiju se psy a ostatními zvířaty, jsem dospěl k závěru, že psi se dělí na několik skupin:

- Jsou psi oddaní, kteří se snaží ze všech sil plnit cokoli mi na očích vidí - a pak jejich pravý opak, ti, co každým dnem zkouší mou trpělivost s vědomím, že jednou se i ten nejzvrzelejší a nejtupější člověk dá vychovávat v lepším případě i vycvičit.

K těm prvním patřila po krásných 11 let malá šubinka šapinka, notná míchanice rodem nejbližší k jezevíčce. Šasi rok, než konečně opustila svou oblíbenou předložku před koupelnou a začala šrat uš opravdu jenom venku byla neuvěřitelná mamina, která se kromě svých šat starala o nás o všechny. Šynkovi neustálým olizováním úspěšně hojila všechny jeho oděny (a že jich požádám má!!), nalezené kotě odkojila, malé káče, které nějak skončilo v našem bytě na šivkově a které se odmítlo nechat kojit, aspoň hlídala a ušila ho všechnychno nutné pro život. Vždycky měla trpělivost, když se jí někdo z nás chtěl vybrečet do košičku, zkrátka dobrý duch našeho rodiny. K těm druhým patřil asi roční jezevíček, který se stal ozdobou našeho domu letos aťkoliv se svými krátkými nohama by teoreticky neměl být schopen nějakých akrobatických kousků, jakmile jde o proces výchovy, dokáže skoro cokoli. Kromě granulí trvale rozházených po celém domě (potřebuju procvičit svoje úklidové schopnosti), předvedl každodenní boj o moje křeslo (šenská nemá co mít svoje křeslo, to je chlapská záležitost) a neustálé přání do košičku šrádla (on je tady pán, ne já nebo moje kočky). Tenhle náš souboj zatím dosáhl vrcholu jeho přítomností na kuchyňském stole! Jak se tam dostal se svými 20 cm výškou? Asi ho tam vynesla jeho zlomyslnost, jinak si to neumím představit. Jinak kromě mojí osoby se ke všem ostatním chová drze, ale s láskou. Zřejmě se rozhodl, že jsem jediná, která mu za tolik výchovného úsilí stojí.

- Jsou psi, kteří by za kus vance dali i tu svou nevinnou psí dušičku - a pak jsou pejskové, obvykle malého vzrůstu, kteří by nikdy nepoználi nic proti vlastnímu esvůdění.

Tedy, s těmi prvními mám bohaté zkušenosti, zatímco o těch druhých jsem dlouho jenom slyšela, až jsem konečně jednu takovou šubinku u známých našla. Krmili ji speciálně jenom pro ni předpřipravenou směsí masa, zeleniny (vybrané!) a štavin. Protože jsem s paničkou kecala před přípravě těchto velmi speciálních dietek, předšlo tam o trošičku masa, než mělo. A následky se dostavily: šubinka dlabanec očuchala, koukla na paničku "To myslíš; vánín?" , ješ jednou důkladně prozkoumala poměr proteinů, vitamínů a minerálů, celkový obsah kalorií a hustotu, a s trpkou výtkou ve svých svých očích "Ty máš snad chceš otrávit!?" si ublíženě zalezla na pelíšek (místo aby se za odměnu rozvalila na paniččině klíně) a tam byla celá smutná, dokud jí nebylo předpřipravené nové jídlo PŠESNŠ tak, jak mělo být. Ale to byla jediná výjimka, kterou jsem kdy na vlastní kůži našla, jinak všechny moje zvířata nemají celý den nic jiného na práci než za mnou běhat s výrazem tvora šně, před smrtí vyhladověním jsou zaručeně vždycky důvěrně já.

- A pak jsou psi rozbitní a nerozbitní, duševně i tělesně. K těm prvním patřila malá šapinka a teš tedy i ten vychovatel jezevíček. Kdejaký trn v pance je okamžitě důvodem k vášně předšmrtným mdlobám. Nechtěně šlápnutí na tlapku nebo šlápnutí mezi dvěma znamená šdenní pláň a ochotu nechat se konejšit. Je-li jezevíček vyhozen od stolu, u kterého právě neúspěšně šbral, odchází s neklamnou ššitě: "Já jsem TAKOVEJ CHUDÁK! Ty lidi jsou ale HNUSNÍ!" "To je ta šenská tak BLBÁ, že nerozumí ani jednoduchému povelu DEJ MI?" K těm druhým pak patřil moje uš víc než 12letá pitbulka Aminka. Té když ššlápnu na tlapku, koukám š jenom s otázkou "Tys mi něco chtěl?" Mezi dvěma se dost dobře nedá ššlápnout - vzhledem k jejím 40

váhy. A trn v tlapě objeví vřetětinou a vešker, kdy si lehne - a najednou jí něco vadí. Na sebrání u stolu už s vypracovala techniku: zaleze pod ten stůl CELÁ, tak, aby nikde nevyčnívala, ale je stále ve stěhu. Co upadne, je jenom její - a hlavně si nás vycvičila, že použité talíře jdou na první předmytí právě pod stůl a pak teprve do myčky před pár lety uctnul chléstý, bála jsem se o ní - ale ona kromě oteklého zadku byla úplně v pořádku. Zrovna jako když mi ještě v Praze, spolu s jejím kamarádem kocourem Korvinem, seřáli CELOU difenbachii. Tehdy jsem jim přála, aby jim bylo alespoň patná - a nic. Zkrátka - rozbitného psa skolí cokoli, zatímco na nerozbitného máte záruku až do jeho smrti...

Helena - Ceskymo, Karolina